Ärra tüddine mitte lotusse peäle külwades.

Jah, ärra tüddine mitte, ehk sa kül wilja ei nä.

Üks öppetaja, kui ta sedda kalliſt sanna Jummala armuſt Jeſusse Kristusse sees, kolmkümmend aastat sai kulutanud, wöttis nou, kulutamiſt jätta, seſt et ei arwand ühtegi kasso ennast saatwad, egga sedda öiget joudo enneſel ollewad. Ühhel pühhapäwal, kui lounaſe jutlusse sai üttelnud, täetas ta omma söbradele sedda nou, ja ütles, jo öhtose jutlusse — mis seäl ka prukiti — temma poleſt kül ütlematta jäwad. Kül nemmad ta mele tulletaſid, et rahwal wiſt halle meel seſt olleks, ja et ep olnud keddagit, kes olleks temma asemel woind olla. Agga ei aitnud, muud kui jäi omma sanna peäle, ja ei ütlend ennaſt woiwad. Räkis alles, kui illukeste kopputati ukse peäle, ja üks ellatand naene astus tuppa, ja se naese ello asse olli hea tük maad kirriko jures ärra. Tullin, ütles, öppetajat palluma, öhtose jutlusse sees üht salmi ärraſelletada, ei woi ma muido maggada. Öppetaja küsſis, mis salm se piddi ollema? Ei ma tea kohta nimmetada, kostis naene, agga sannad on needsammad: „Ja ma mötlesin: ei ma tahha sedda kulutada, egga ennam Temma nimmel räkida: agga se sai mo süddames kui pöllew tulloke, mis kinnipeti mo kukontide sees, ja ma tüddisin ärra kannatades, ja ei sudand mitte.“ — Need sannad on Jeremia ramato 20 peatükki 9 salmi seest. — Öppetaja sai röömsaks, tundes, need sannad otse temmale rägitud ollewad, ja teggi nenda, kui naene olli pallunud. Ja pärraſt sed-